

3. Волот О.І., Пліско І.М. Реальний сектор економіки: сутність, складові та його роль в забезпеченні стійкого розвитку економіки держави. *Науковий вісник Полісся*. 2016. №1 (5). С. 23-30.

УДК 336.6

Возна І.П.

*студентка другого (магістерського) рівня,
кафедра бізнес-економіка та підприємства,*

Садовник О.В.

*к.е.н., доцент кафедри бізнес-економіки та підприємництва,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»*

СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА НА РИНКУ АГРОПРОМИСЛОВОЇ ПРОДУКЦІЇ

Чи не для кожного, пересічного підприємства його розвиток, сталість в процесах які складають основу постійного, системного розвитку є надважливою задачею. Саме при постійному розвитку підприємство може опиратися на власну ринкову стійкість, згладжувати або нівелювати несприятливі впливи чинників зовнішнього та внутрішнього середовища.

На сьогоднішній день успішний розвиток підприємства – це результат реалізації стратегії, заснованої на використанні інформації про економічний потенціал.

Вітчизняна наукова література, та періодика зокрема, в питаннях стратегічного управління і формування стратегії розвитку підприємства на ринку агропромислової продукції знайшли відображення в роботах: В. Месель-Веселяка, В. Андрійчука, С. Дем'яненка, А. Наливайка,

О. Єранкіна, М. Коцупатрого, Ю. Губені, Я. Кашуби, Ю. Лупенка, О.

Згурської, В. Славіна, І. Белка, О. Зорі, Н. Процюка, Я. Радіонової, І. Кадируса, А. Донського, В. Терещенка та інших.

Метою дослідження є теоретико-методичне обґрунтування та розробка практичних рекомендацій в контексті побудови та удосконалення стратегії розвитку підприємства на ринку агропромислової продукції.

Основою стратегічного розвитку підприємств агропродовольчого комплексу є використання ефекту масштабу, що забезпечується шляхом нарощування обсягів виробництва агропромислової продукції. Ефект економії забезпечується завдяки стратегії матеріальної, технологічної, маркетингової, кадрової оптимізації та переорієнтації одразу всіх своїх підрозділів в конкретному географічному регіоні та перерозподілу загальних корпоративних витрат. Перерозподіляючи матеріальні, технічні, фінансові та трудові ресурси між різними видами бізнесу протягом року, організація забезпечує ефективне їх використання і, таким чином дає змогу пом'якшити недоліки сезонності виробництва. Тому для кожного підприємства, діяльність якого спрямована на стратегічний розвиток, надзвичайно актуальним та водночас складним є питання пошуку унікальних потенційних переваг в напрямі ефективного поєднання господарюючих сфер – як ключової потенційної можливості для розширення виробництва та отримання синергетичного ефекту.

Стоячи перед вибором стратегії розвитку аграрного підприємства в сучасних ринкових реаліях, йому необхідно взяти до уваги та пропрацювати кожен із чинників, таких як, потенціал підприємства, цілі підприємства, технології виробництва продукції що випускається та її особливості, стану ринку, позиція підприємства на ньому, стратегії конкурентів, потреби споживачів, економічну і політичну ситуацію в країні, рівень розвитку науково-технічного прогресу, природно-кліматичних умов тощо.

Таким чином, найбільш задекларованим напрямом стратегічного розвитку агрохолдингів України на сьогодні залишається саме економіко-управлінський і маркетинговий напрями. Так, основними економіко-управлінськими складовими

функціональних стратегій агрохолдингів сьогодні можна вважати вдосконалення ефективності існуючих бізнес-процесів, упровадження стандартів корпоративного управління та сучасного менеджменту, подальше поглиблення вертикальної інтеграції. При цьому не менш важливими залишаються виробництво конкурентоспроможної продукції, покращення фінансових показників і результатів діяльності, партнерство в усіх процесах підприємства, диверсифікація аграрних та операційних ризиків тощо. Серед маркетингових складових функціональних стратегій найбільш задекларованими виявилися збільшення частки ринку, нарощування експортних можливостей з подальшим захопленням світового ринку та продаж продукції з якісними параметрами, які повною мірою вдовольняють потреби споживачів. Серед маркетингових складових функціональних стратегій найбільш задекларованими виявилися збільшення частки ринку, нарощування експортних можливостей з подальшим захопленням світового ринку та продаж продукції з якісними параметрами, які повною мірою вдовольняють потреби споживачів.

В той же час, основні причини неефективної реалізації стратегій розвитку в аграрних підприємствах, на наше переконання, свідчать про недоліки та труднощі в процесі розробки та реалізації стратегій, а також наявність резервів, використання яких сприятиме зростанню ефективності діяльності суб'єктів господарювання в аграрному секторі економіки. При цьому також слід додати, що для розробки ефективної стратегії розвитку сільськогосподарського підприємства або для формування власного стратегічного плану для агробізнесу, необхідно, щоб керівник який буде приймати стратегічне рішення, володів технологією стратегічного управління, розумів принципи побудови стратегії, вмів аналізувати фактори впливу внутрішнього та зовнішнього середовищ організації та був здібний до стратегічного мислення.

Список використаних джерел:

1. Андрійчук В. Г., Дем'яненко С. І., Єранкін О. О., Коцупатрий М. М.

Агрохолдинги в Україні та їх вплив на розвиток сільських територій : [монографія] / В. Г. Андрійчук // [С. І. Дем'яненко, О. О. Єранкін, М. М. Коцупатрий та ін.] ; за заг. Ред. С. І. Дем'яненка. – К.: КНЕУ, 2013. – 350 с.

2. Згурська О.М. Сучасний стан та стратегічні можливості агропродовольчого комплексу України / О. М. Згурська // Електронне наукове фахове видання «Ефективна економіка». – №12. – 2020. [Електронний ресурс] - Режим доступу: http://www.economy.nayka.com.ua/pdf/12_2020/5.pdf

УДК 336.4

Гернего Ю. О.

д. е. н., доцент,

доцент кафедри

корпоративних фінансів і контролінгу

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ОСОБЛИВОСТІ БІЗНЕС-АНГЕЛЬСЬКОГО ФІНАНСУВАННЯ ВЕНЧУРІВ

Посилення епідеміологічних ризиків у зв'язку із пандемією COVID-19 призвели до трансформації пріоритетів у всіх ключових сферах господарювання, що, своєю чергою, зумовлює зміну основних напрямів залучення фінансових ресурсів. Зокрема, згідно із дослідженнями експертів Всесвітньої організації інтелектуальної власності (ВОІВ) у доповіді «Глобальний інноваційний індекс» 2020 року відмічено зростання стурбованості щодо гальмування окремих напрямів інноваційної діяльності. Відповідно, нагальним постає питання щодо диверсифікації джерел фінансування інноваційної діяльності [1]. Адже, незважаючи на продовження тенденції зростання обсягів венчурного фінансування у світі (зокрема, у 2020 році обсяг венчурного фінансування на глобальному ринку становив 112,3 млрд. дол. США порівняно із 90,5 млрд. дол. США), все ще